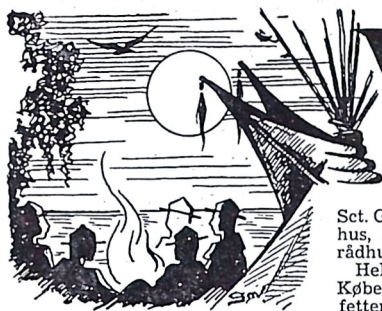

DE IDEE
NR 10
IN DECEMBER
34.
VORGANG
GASIN

Ved lejrbailet

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

JENS HVASS

Som I har set af artikler i »Spejdernes Magasin«, er det Jens Hvass, der skal være lejrchef for korpslejren ved Grenå, han er den, som arrangerer det hele. Mange af jer véd, at han er skovrider i Rold skov og chef for Nørrejske division, men det er vist få af jer, der véd, at han er en af dem, der har været spejder i flest år. Han blev som dreng spejder i november 1910 og har således nu været spejder uafbrudt i 40 år. I den tid har han haft mange forskellige hverv: patruljefører, tropsfører, divisionschef, leder af korpsets førertræning samt medlem af korpsets øverste ledelse, lige siden han var en femtogyve år. At han fra de tidlige år hørte til de dygtigste af førerne, fremgår blandt andet af, at han allerede i en alder af 26 år fik sølvulven, korpsets højeste udmærkelse.

Det, som I, der skal med i korpslejren vil få glæde af, er hans mange strålende ideer, og dem skal der — kender jeg Jens ret — nok blive en masse af i lejren. Han var en af de fire førere, der arrangerede Jamboreen på Ermelunden i 1924, og allerede her fik han afløb for sit drenge-humør og sin ide-rigdom.

Det var ham, der fandt på »Koodohorns-løbet« som fik hele landet til spændt at følge et spejderstafetløb fra Skagen til København. Det begyndte med, at Jens på Gilwell Park i England, hvor han deltog i førerkursus, mens Baden-Powell ledede kursuset, hver morgen blev vækket af lyden fra et stort snoet horn af en Koodo-hjort, som lejr-vagten blæste på. Og sådan et ville Jens også have til vort førerkursus. Han fik så Baden-Powell til at forære os et og sende det med posten fra London til Skagens yderste spids, hvor et postbud afleverede det til en spejder. Det var den 22. april 1932 klokken 4 om morgenen. Det skulle så bringes med spejderstafetter den næste dag,

Set. Georgsdag, til Københavns rådhus, hvor den skulle afleveres på rådhustrappen.

Hele vejen fra Skagens spids til København stod der opstillet stafetter med 1 km mellemrum, og ved Nyborg stod en spejderflyver parat med en flyvemaskine for at flyve hornet over Storebælt til Korsør.

Jeg skal love for, at de spejdere løb. Det tog nøjagtigt 2103 minutter 15 sekunder at gennemføre det længste stafetløb i Danmark, og der var store menneskemængder på rådhuspladsen i København, da det blev afleveret. Aviser over hele landet bragte lange artikler og store billeder derom.

Det var også Jens, der lavede det første »Spørgsmålstegns-løb«, mange har senere brugt ideen i form af by-løb. Løbet hed: »Det store ?« og fandt sted i København. Mange hundrede patruljer deltog, og hele København vrimlede den dag med spejderpatruljer. Og Landspatruljekonkurrencen startede han også, ja han er en ideernes mand, så I har noget at se hen til i sommer.

Og så havde jeg nær glemt hans sidste ide: Jamboretterne. Der er jo mange af jer, der har været med til en jamborette; og denne ide har slået an mange steder i udlandet.

JULEN

Ja, der er jo ikke så mange dage til juleaften, og I har jo nok tænkt en del på, hvad I kunne ønske jer til jul, og hvad I vil give jeres forældre og søskende i gave.

Men der er mange mennesker for hvem julen bliver en trist jul, hvis ikke andre hjælper dem til lidt juleglæde. Til disse »andre« skal også I år spejdere og ulvene høre. Vor spejderlovs bud om hjælpsomhed skal vi ikke mindst følge i juletiden. Så hjælp med, alt det I kan, i de planer, som jeres førere lægger for jule-good-turn.

Glædelig jul.

Ort Holm

JULETRÆET

Vi ville vist alle synes, at det var en næsten utænkkelig tanke, om man skulle fejre jul uden at have et juletræ i stuen på selve juleaften. Om juletræet er stort eller lille, det er ikke det, der gør det. Blot det er der. Vi tænder juletræet i vore hjem, vi sørger for at syge får deres juletræ, ja, rundt om i vore byer bliver det mere og mere almindeligt at tænde juletræet på en eller anden åben plads eller torv. Og så er det ikke mere end godt eet hundrede år siden det første juletræ blev tændt i et dansk hjem. Men når vi nu igen om en tre ugers tid, skal tage hinanden i hænderne og synge »Højt fra træets grønne top«, tænker vi så lidt over, hvad alle de forskellige ting på juletræet skal minde os om? Der er nu først alle de mange spiselige sager. Æbler, godter og før krigen, honningkagemænd og -koner sammen med dejlige marcipangrise. En del af disse sager kan nok føres helt tilbage til vor gamle hedenske forfædre. De fejrede på samme tid, hvor vi nu fejrer jul, deres solhvervsfest, en fest der på mange måder var præget af angst for mørkets magter. Men da

spiste de forskellige gode sager bl. a. kager, brød og grisen. Den sidste skulle minde om galten som guderne spiste af i Valhal.

Så kom kristendommen til Danmark med julebudet, sådan som vi læser det i Lukasevangeliets andet kapitel. Og mange af de ting, man hænger på et juletræ, skal netop minde om dette julebudskab.

Der er ofte på juletræet engle af forskellig slags, kønne hvide af papir, andre kunstfærdigt lavede af strå. Englene skal minde os om den tak til Gud, der lød den første julenat »Ære være Gud i det højeste! Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!«

Englene kan være kønne nok, men det som gør vort juletræ festligst, er de mange strålende lys. Selv længe før juletræet kom til Danmark, var det skik at tænde de mange lys i hjemmene. Det var også julegaven, man skænkede de fattige, der bankede på ens dør. Lyse-ne skulle jo minde om den frelser om hvem apostlen Johannes sagde, at han var lyset, der skinnede i mørket, og mørket fik ikke bugt med det. Jesus bruger selv billedet af lyset, når han siger, at vi skal

være lyset i verden. Lad således jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres fader, som er i himlene. Men vi ved, at lyset kan kun lyse ved at give af sig selv. Det er en af de ting julelysene skal minde os om, man bliver ikke et godt menneske ved at kræve, men ved at give.

Sidst vil jeg blot pege på stjernen i træets top. Vi ved det alle, at den skal tale til os om stjernen, der »ledte vise mænd til vor herre Jesus hene«. Om stjernen lærte Gruntvig os at synge:

Denne stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans guddoms-ord det klare,
som han lod os åbenbare
til at lyse for vor fod.

En glædelig og velsignet jul.

Fritz Lerche.

apropos korpslejren...

Ved du...

- at lejren varer fra d. 5. til 13. juli?
- at det koster 38,00 kr. at deltage?
- at mange udenlandske spejdere vil deltage?
- at der bliver en 24 timers terrænleg?
- at der er udskrevet en konkurrence om den bedste korpslejr sang?
- at der etableres en etnografisk lejr?
- at der indrettes et woodcraft museum?
- at søspejderne får en særlig lejrplads med egen bro?
- at du bør læse lejrchefens 3. brev i dette nummer?

Luftspejdere

Spejdere

Søspejdere

har alle et mål til sommer:

GRENÅLEJREN

Der var engang — sådan begynder jo alle rigtige eventyr — et dejligt og frodigt land med rige gårde, store marker, frugtbare haver og skønne egne. I et sådant land burde alle mennesker da være lykkelige? Men det var de ikke.

En dejlig sommerdag kom en tapper ridder med sit fløjte ridende gennem landet på vej til den hellige stad, som de vilde befri fra de vantro vold. Det smilende landskab gjorde, at ridderen og hans folk følte sig lette og glade om hjertet. Men deres glæde blev ikke langvarig. Her og der mødte deres øjne tilintetgjorte gårde og ødelagte marker.

Til sidst nåede de til et sted, hvor der gjensynligt indtil for ganske nylig havde ligget en by. Allerede på lang afstand havde de set røg fra store brande, og da de kom nærmere så de blot rygende ruiner, døde kreaturer, nedtrampede mennesker og fældede skove — en eneste stor katastrofe fe overalt. De mennesker, som samledes omkring ridderfølget, da det gjorde holdt i byen, var sønderkrunge og bedrøvede, og det så ud, som om de havde mistet al livsglæde og håb.

Ridderen spurgte, hvad der var sket, og fik at vide, at over landet hvilede en frygtelig ulykke. Midt inde i landet lå en stor skov, som ingen nogensinde havde sig igennem, thi i skoven herskede en stamme onde jættar, som ingen kunne klare sig imod. Sommetider foretog jættarne hærgningstogter og ødelagde alt på deres vej, og der hjalp ingen modstand.

Menneskenes ulykke gik ridderen nær til hjertet, og han vendte sig til sine mænd, og sagde: »Vi er draget ud for at gøre en god gerning og befri den hellige stad, men her kan vi gøre en lige så god gerning ved at befri menneskene fra den ulykke, der hviler over dem. Vil I som jeg, så trænger vi os ind i jættarnes skov, bygger os en fæstning der og driver dem ud!«

Alle ridderens mænd gik med glæde ind på forslaget, og nu begyndte ivrige forberedelser til foretagendet, og da alt var færdigt, drog det lange tog afsted mod skoven.

Ingen forstyrrede de fremtrængende, og til slut nåede man et højt bjerg inde i skoven. På toppen af bjerget skulle borgen bygges, og arbejdet begyndte straks.

Da borgen var færdig, fejredes en stor fest i borgealen. Fakler brændte i jernkrampes fæstnet i pillerne, i lysekroner og på bordet brændte utallige lys, og omkring det festlige bord var alle glade over, at arbejdet med borgen var fuldført.

Men pludselig slukkedes som ved et trylleord alle lys og fakler, et brag og bulder som af våben, der blev kastet mod et stengulv hørtes, — og pludselig blev det lyst igen. Men nu kom lyset ikke fra de brændende kerter, men fra en strålende skikkelse, som svævede frit i rummet. Dyb stilhed sænkede sig over salen — ingen formåede at sige et eneste ord eller røre sig.

RIDDER ROLAND

af Gayus

Så talte den lysende skikkelse: »Ædle ridder! Jeg har set dig tage din beslutning, og jeg har fulgt med i dit arbejde. Jeg vil, at du og dine mænd skulle have fremgang i jeres foretagende, og derfor har jeg beskyttet jer, medens borgen blev reist. Men nu skal I kæmpe jeres kamp. Jeg vil imidlertid hjælpe jer, thi kampen bliver svær og hård. Derfor skænker jeg jer alle et sværd og et skjold. Sværdet kan aldrig gå itu eller blive sløvt, så længe det anvendes i kampen for det gode. I midten på hvert skjold er der en guldstjerne. Når skjoldets bærelæder er stor hældning, bliver hans stjerner tændt og vil til alle tider lyse som et vidnesbyrd om sin ejers mod og fasthed.«

Den lysende skikkelse forsvandt — det blev mørkt påny. Men snart tændtes lysene og faklerne igen som ved et tryller, og nu kunne mændene se en stor bunke våben, der lå midt på borgealens gulv. Ridderen prøvede et af sværdene i et vældigt hug mod en af stenpillerne, som fik et dybt ar, men sværdæggen holdt.

Nu fik hver og en sin andel i gaven, og så kunne ridderens kamp begynde.

Snart mærkede alle, at det foretagende, de havde indlåst på var alt andet end en leg. Nu holdt jættarne sig ikke mere i ro, og stridighederne blev heftigere og hårdere. Ridderen besluttede sig til selv at gå til angreb og opsøgte jættarne i deres tilholdssted, men også dette var et voveligt foretagende, og alle våbenføre mænd var nødvendige i kampen. Snart kunne kun en eneste mand lade hjemme til at trække vindebroen op og bevogte borgen, medens hele styrken drog ud mod jættarne.

Det blev oftest de yngste våbendrager eller de sårede der fik vagttjenesten overdraget. Særlig den unge Roland, en kæn og stærk yngling, syntes, at uheldet fulgte ham, og at han oftere end de andre måtte blive hjemme. Følgen var, at den ene efter den anden af hans kammerater vendte tilbage fra kampene med skjoldets stjerner skinnende og strålende, medens hans eget kun lyste med sit matte guld.

Da ridderen så en dag tilkendegav, at et nyt slag skulle begynde næste morgen, og at Roland skulle blive hjemme og bevogte borgen, kunne Roland dårligt skjule sin bitterhed og skuffelse. Men i sidste minut kom han til at tænke på sin troskab, knyttede sine hænder, slugte de heftige ord, som ville bane sig vej over hans læber, og gik til sit arbejde med tungt sind.

Næste morgen bevogtede han borgen, passede hestene, så efter våbenene og fulgte de bortdragne ud til vindebroen. Da ridderen ordnede sin hær på den åbne plads foran porten, vendte han sig til Roland og sagde: »Du kender din ordre og ved, hvad du har at gøre. Du lukker nu borgen, stiller dig på din udkigsplass og åbner ikke porten før jeg selv dør eller leverer hestene tilbage.« — »Ja, herre, jeg ved det!« svarede Roland.

Og så begyndte en af de tungeste dage i Rolands unge liv. Vindebroen syntes utrolig tung, vindeltrappen op til udkigsplassen uendelig lang, dag hed og trykkelid.

Nogle timer senere, da solen brændte allerhødest, og det ligefrem flimrede for Rolands øjne, så han en gammel, svag kvinde stolpe frem mod borgen og synke ned på marken ved voldgraven. Med svag røst bønnfaldt hun om hjælp og ville have, at Roland skulle lade hende komme ind i borgen for at få noget at drikke og hvile. Roland huskede sit ridderløfte om at hjælpe børn, kvinder, svage og syge, og begyndte allerede nedstigningen, da han midt på trappen standsede og begyndte at overveje.

»Jeg har mit løfte, men jeg har også mine ordre. Hvad skal jeg nu gøre?«

Til slut kom han til det resultat, at ordren måtte adlydes, og løftet opfyldes. Han vendte om igen, kastede sin feltflaske og sin brødsæk ned til kvinden og bad hende følge ham.

Kvinden græd, klagede, var ond og hånlig, men Roland forblev ubøjelig. Sluttede begav hun sig træt derfra, og Roland var ked af, at han ikke havde været i stand til at hjælpe hende bedre. Hans sind blev tungere og tungere. Nu var han ikke engang en god ridder mere!

Men hans sind tyngedes af endnu et andet spørgsmål. Fra slagmarken bragte vinden nu og da larmen af kamp og råb, — men hans venners råb lød stadig sjældnere, og ikke mere så sejrigt som i begyndelsen, medens jættarnes råb blev stadig vildere og stærkere. Han begyndte at blive urolig for kampens udfald og følte sig allerede alene og tilovers.

Det begyndte svagt at skumre, da han så en af sine bedste venner, blødsende fra dybe sår, med skjoldet klippet og uden hjemlende frem mod borgen på en udaset hest. Da han nåede frem, gled han kraftsløst ned ad sadlen og orkede næppe at få et ord frem. Men i aftenens stilhed hørte Roland, hvad han berettede om dagens forfærdelige stid, om hvordan modstanderne ofte var ved at blive ridderen og hans folk overmægtige, og at den eneste redning nu var, at Roland tog reservestene, som endnu fandtes i borgealens stald, og førte dem til sine kammerater. Måske kunne friske heste og Rolands ubrugte kræfter endnu vende kampen til deres egen frelse.

Roland styrtede ned ad trappen, tog et tag i vindebroens spil, og skulle lige til at lade vindebroen falde ned, da han igen opdagede. Hvordan skulle det gå med borgen, hvis han efterlod den i sin sårede kammerats varetægt?

Med tungt hjerte vendte han tilbage til sin post og gav sin kammerat den besked, at han ikke kunne gøre det. Han måtte vente. Kammeraten forsøgte at få ham til at ændre sin beslutning, men det hjalp ikke.

Nu var skumringen allerede faldet på, så Roland ikke kunne se, hvad hans kammerat foretog sig nede på marken. Larmen fra slagmarken var ophørt. Skoven var stille og mørk. Han vidste ikke noget om slagets udgang, intet om sine kammeraters skæbne, intet om sin egen fremtid. Tænk, om han nu var helt alene? Månen steg op over skovranden, hvid og kold, uglerne begyndte deres natlige jagt, og hele stemningen var spøgelsesagtig.

Da syntes Roland pludselig, at han hørte en bekendt lyd. Våbenalarm? Hestetramp? Stemmer? Sang! Sådan plejede det jo at lyde, når ridderen vendte tilbage efter en sejr! dog! Roland skærpede sine øjne og pæn, og snart så han et uventet syn. Ud fra skoven kom hele den kendte skare, ridderen i spidsen for sin hær, alle fløde-mættede, trætte og blodige, men glade og snakkende med hinanden!

Da ridderen red frem til borgen og løftede sin hånd til hilsen, behøvede han ikke at sige noget. Roland fløj ned ad trappen, lod vindebroen falde med et mægtigt brag over voldgraven og skyndte sig ud imod sine kammerater. Han tog deres heste, førte dem til stalden og gav dem øde. Han samlede de sårede og så til, at alt var i orden, inden han greb sine våben og begav sig hen for at slutte sig til sine kammerater, som i mellemtiden havde dækket til gæstebud, og nu i den store sal glædede sig over dagens bedrifter. Roland vidste ikke, om han skulle være glad over at alt var gået bedre, end han havde ventet, eller om han skulle spørge over de mange nye stjerner, som i dag var tændt i hans kammeraters skjolde, medens han kun udførte tung vagttjeneste.

3. BREV FRA LEJRCHEFEN

Kære spejderkammerat!

Du forstår nok, at et foretagende som korpselejreren i Grenå kræver et stort forarbejde, og jeg kan love dig, at der allerede er sving i en hel masse af korpsets ældre og erfarne førere. Jeg skød en råbuk forleden dag og inviterede så de førere, der vil få med de store opgaver i lejren at gøre, herover til »Hjortesædet« i Rold skov for at spise den sammen med mig — og så selvfølgelig også, for at vi med mæt mave kunne gennemgå, hvad hver især skulle tage sig af.

Det foreløbige kort over lejrområdet blev gransket i alle enkeltheder. Der blev sat plads af til lejrtoilet, hvor du i småhytter kan gøre dine forskellige indkøb og læse dine gane med Grenågodter, og hvor lejrposthuset, banken, kanten, oplysningsbureauet, spejderdepotet og meget andet vil findes.

Søspejderlejrpladsen blev anbragt nærmest ved havet — selvfølgelig — og vi blev enige om at bygge en særlig anløbsbro ud i vandet, hvor de mange søspejderfartøjer kan lægge til i lejrens egen havn. For du er jo nok klar over, at søspejderne får deres store chance i Grenålejren. Mange hvide sejle vil pynte i billedet, og så skal vi nok finde ud af, hvem af vore blå gutter, der klarer sig bedst, for de kommer både til at konkurrere i svømning, roning og sejlsads.

Siden sidst har jeg fundet den helt rigtige mand til at lede den etnografiske lejr, og det er redaktøren af spejderførernes blad, tropsfører i Sorø, Svend Ranvig. Han har fået overladt et herligt stykke af lejrpladsen, og fra ham vil du snart høre nærmere i dette blad. Mange

Hans jernbeslåede hæl slog imod salens stentærskel, da han skulle ind til gæstebudet, og en af mændene så op fra sit fad, da han hørte klangen. Men da han vendte hovedet mod døren, måtte han dække sine øjne med armen, og med den anden hånd uddrækt mod Roland, råbte han: »Se — se på Rolands skjold!«

Da mændene vendte blikket mod døren, gik det dem, som det var gået ham, der råbte. Et blændende lys strålede fra Rolands stjerne. Han måtte tage skjoldet ned fra armen, for selv at overtyde sig om, at han ikke tog fejl. Overvældet af forskrækkelse, forventning og bevægelse sprang han frem til ridderens side, faldt på knæ og fremstammede en bøn om forklaring.

Da rejste ridderen sig, bad om stilhed og sagde: »Roland, du har i dag kæmpet den hårdeste kamp af os alle, og du har vundet. Du har kæmpet mod dig selv, og holdt dit løfte. En hårdere kamp kan ingen kæmpe, og sejren i den kamp er større end den største heltegerning på slagmarken.«

efter »Scoutposten«.

trope er allerede i gang med forarbejderne til den etnografiske ... Negerkråle, indianerwig-wammer, marokkanerlejr, lappekåter o. s. v. vil skyde op som paddehatte, og du tager din skitsebog og dit fotografiapparat med, når du til sommer gør dine studier i marken i den brogede lejr for at hente råd og få vink om, hvordan de primitive folk verden over indretter sig i Guds frie natur. Hm — glad dig!

Vi tænkte også nøje over dine interesser for livet i naturen og bestemte os til at indrette et stort woodcraftmuseum. Ikke noget med støvede, stive, stoppede fugle i glasskabe, men et primitivt lejr museum i hytte, telt eller helt i det fri. Et sted, hvor du kan få alle dine spørgsmål om dyr og fugle, planter og træer sagkyndigt besvaret af folk, der forstår sig på disse sager, og hvor du kan studere dyrenes spor, deres hjem'hømmere, de forskellige træarters ved, fuglenes fjer og meget, meget andet. Og så kan du selv indlevere woodcrafting, som du finder på øvelser og ture, få dem bestemt og udstillet med en lille bemærkning på et stykke karton: »Fundet af spejder« Prikkerne er sat i stedet for dit navn!!!

Flere gange i lejrperioden bliver der særudstillinger i lejr museet med konkurrencer. En sådan udstilling kan f. eks. bestå af 10 woodcrafting. Du går din daglige runde i museet, får udleveret en liste med 10 numre, og så skal du notere, hvad du tror, de 10 ting er. Resultatet lægger du i naturpostkasserne, der er »spøtteboer« — og så kan du vinde f. eks. en kronhjortekastestang, en god fuglebog eller andet — og jeg skal love dig, at der bliver så mange og gode præmier, at du slet ikke kan lade være med at besøge woodcraftmuseet.

Jens Thoms

Tænk dig — Grenå bys vise råd, altså byrådet er så interesseret i at få dig og mig til Grenå til sommer, at de har ofret 10.000 kr. — se dem for dig — en kronestykker lagt ved siden af hinanden: $\frac{1}{4}$ kilometer kronestykker — for at gøre et knoldet, ujævnt areal plant til lejrbrug, og en anden kvart kilometer en kronestykker for at forsyne lejren med frisk drikkevand. Du ser, I er ventede herovre i Jylland, og jeg går derfor også ud fra, at du snarest snakker med dine kammerater i patruljen og får en fast aftale om at møde samlet til Grenålejren 1951.

Åk ja, vi talte om mange andre planer for den store lejr til sommer, terrænovelser og konkurrencer, om lejrball og udflugter, men nu skal jeg i køjen, og derfor får du ikke mere denne gang — men trøst dig, mange spejderhjerter svinger i takt fra nu af og til den 5. juli 1951, for at du og dine kammerater kan få en god lejr.

God nat!

Med spejderhilsen

Lew Thomsen

Grenålejlrens omegn

MAGASINET'S rejsende medarbejder flyvende pil fortæller her, om hvad han så og oplevede på sin rejse i korpslejlrens nære omegn.

Ryomgård — Djurslands trafikale midtpunkt — jeg standser op og går op og ser på den lille by med det mærkelige navn, Marie Magdalene — jeg kigger på kirken med de særprægede kalkmalerier og på de to rønnetræer, der gror på våbenhusets gavlf. Ja, der gror virkelig to såkaldte flyverrør på gavlen — de er flere meter høje.

Jeg tager sydpå til Torsager, også der er det kirken, jeg besøger. Det er en rundkirke højt beliggende på en bakketop med udsigt over det hele land. En venlig sjæl fortæller mig, at den er bygget i år 1200 af bispens i Århus, Peter Vognsen. Han var af Hvidernes berømte slægt, og derfor ligner kirken her Bjernede kirke fra Sorø-egnen, hvor Hvideættens stammede fra. Spejderne fra Sorøskanten kan jo sammenligne til sommer.

Men jeg skal videre sydpå til Kalvø ruin, og den er ikke svær at finde. Den kan tydeligt ses heroppe fra bakkedraget, som den ligger der på en tange ud i Kalvø vig. Jeg går ud på den sensatte og sandsynligvis af mennesker byggede tange. Oppe på ruinerne, der først er blevet udgravet i de senere år, møder jeg en jydsk patrulje, ørne kan jeg se, der står på patruljestanderen. Måske de ligger i lejr på den kendte lejrplads derovre ved skovbrynet, hvor tusinder af danske spejdere gennem tiden har ligget i lejr, og hvor Det Danske Spejderkorps i 1913 afholdt sin første korpslejr? Jeg giver mig ikke til kende, men sætter mig for at nyde den fine udsigt over bugten. Jeg lader tankerne gå tilbage i historien og ser Erik Menved lade slottet opføre — det massive tårn med de metertykke mure må have været et uovervindeligt vagttårn, og dog lykkedes det i 1519 den svenske adelsmand, Gustav Vasa, der fire år senere blev Sveriges konge, at flygte fra borgens fange-

kælder, hvor han af Chr. den II blev holdt fangen som gidsel. I det 17. århundrede lod Ulrich Frederik Gyldenløve borgen nedrive, og han brugte stenene herfra til bygningen af Charlottenborg på Kongens Nytorv — men det ses nu hverken på Kalvø eller Charlottenborg.

Jeg forlader Kalvø og kigger et øjeblik indenfor i det lille traktørsted ved lejrpladsen. Her hos den gæstfrie fru Lund findes da vist den største samling spejdermærker her i Danmark — gaver fra besøgende spejdere. I haven kan man se en mængde totempæle, som troppe fra alle egne har efterladt som tak for lejrpholdet ved Kalvø. En enkelt af disse stammer helt fra korpslejlren i 1913 — og så tager jeg nordpå til Marsk Stigs gård, Møllerup. I dag ser den idyllerisk og fredelig ud med de lange lave bindingsværksbygninger, men på Marsk Stigs tid var egnen her alt andet end fredelig.

Næste mål er Agri Bavnehøj, som jeg når via Femmøller — den rene idyl med de mange vandmøller, bindingsværk og andemad. Oppe fra Agri Bavnehøj, Mols bjergenes højeste punkt, 137 meter over havets overflade kan man se både Århus og Ebeltoft, men det bedste er dog nok udsigten over bakkerne, skovene, slugterne og lyngen — rigtigt et spejderterræn.

Påskær Stenhus — en af vore mest berømte runddysser, må jeg også se. Og den er værd at se — en rigtig kæmpehøj med en kolossal sten som overligger. Jeg prøver at måle den — 3½ meter lang må den være. Man kan gå ned i det femsidede kammer, og hele herligheden omkranses af 23 svære randsten.

Det er et rart sted at holde hvil, og jeg mindes her flere af de morsomme molbohistorier, som da man dømte ålen til druknedøden, da man 8 mand høj gik ind i kornmarken for at jage storken bort, eller da man ikke kunne finde sine egne ben. En mand, jeg falder i snak med, påstår jævnt og ligetil, at disse begivenheder slet ikke har fundet sted her, men er blevet sat i

Kalvø slotsruin.

Fot. Meridian

Farvergården i Ebeltoft.

Korpslejrpladsen.

Fot. Meridian

forbindelse med navnet »Molbo«. Rent bortset derfra bliver vi snart enige om, at det i hvert fald må være længe siden, alt mens vi kigger over på galgebakken ved Knebel, hvor man efter sigende hængte de dummeste.

Og så skal jeg tage afsked med Mols bjerge. Det sker bedst på Trehøje, de tre morsomme kuplede høje, højt oppe i bjergene.

Ebeltoft er en by en miniature med de mange uanselige, men interessante huse. Jeg kigger først på Farvergården, hvor man foruden den ejendommelige have kan se det gamle landfarveri med alle de hjemmelavede redskaber. Derefter på Sigvard Rasmussens gård — en gammel købmansgård med en rigtig svalegang og endelig på det gamle rådhus med de skumle fangekælder, hvor man endnu kan se håndjernene og låkerne. Det har ikke været hyggeligt at tilbringe et døgn her. I postgården findes en morsom etnografisk samling fra Si-am og Malakka — lige noget at kigge på for deltagerne i den etnografiske lejr.

Den friske Kattégatkyst er i sig selv en oplevelse. Jeg følger den nordpå og standser først op ved Jernhatten — denne sjove kuppelformede bakke helt ude ved kysten med en fin udsigt til Marsk Stigs ø, Hjelm. Efter at være dømt fredløs, byggede han sig her en borg, og særligt hyggelig har det næppe været at besejle disse farvande på denne tid. På rådhuset i Ebeltoft har jeg lige set nogle af de falske mønter, som han lod fremstille på Hjelm under hans fejde mod Erik Menved. Jeg fortsætter til Rugård med de to ottekantede tårne. Her boede i sin tid Jørgen Arenfeldt, der blev kendt landet over på grund af sine grusomme heksefølgelser.

Over herregården Katholm når jeg Alsø kirke.

Altetavlen i denne kirke er opmalet af pastor Quist, om hvis tragiske skæbne Blicher fortæller i »Præsten fra Vejlbys«. På kirkegården her ligger den modige Grenåfisker, Søren Kanne, der i 1835 med sine heste svømmede ud og reddede en skipper fra forlis. Troppen i Grenå bærer nu hans navn »Søren Kannes trop«.

Og så når jeg korpsspejlerpladsen — de store arealer, hvor alle korpsets spejdere vil slå lejr i juli måned til årets store spejderbegivenhed. Jeg går lejrpladsen igennem og be-
tragter bl. a. den store »bulldozer«

HAR DU LÆST DISSE BØGER?

Baden-Powells Spejderbog på dansk

er nu udkommet i den originale udgave med B-Ps tegninger. - Den bør enhver spejder læse.

kr. 5,50.

Skovmandsbogen er skovmandens spejderbog og du vil finde mange gode råd til dine skovmandsture og dit skovmandsliv.

kr. 2,85.

Spejderloven

Roland E. Philips skriver i denne bog om spejderloven. Du bør læse den og du vil lære af hans kloge ord. kr. 2,50.

Fås også indbundet til kr. 3,75. Fås på depoterne.

Patuljearbejdet er uundværlig for den patuljefører, der savner stof til patuljens møder og ture. Der er et væld af gode tips.

kr. 1,25.

Fås på depoterne.

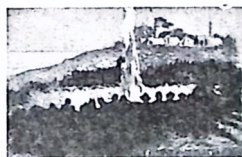

KENDER DU KORPSETS POSTKORT?

Ikke det! så bør du stifte bekendtskab med dem og bruge dem, når du skriver til dine spejderkammerater.

10 stk. 85 øre.
pr. stk. 10 øre.

— en fantastisk kraftig maskine, der maser rundt på lejrpladsen for at udjævne terrænet, så lejrpladsen bliver så fin som muligt.

Her er dejligt og egenartet — store sletter omgivet af mandshøjt fyrrekrat og lyng — og en badestrand så tip top. Jo, der er gode betingelser for, at Grenålejren bliver det helt store eventyr.

Lejrens badestrand.

Fot. Meridian

Patruljehytte

VI BYGGER EN PATRULJEHYTTE

Ja, hvorfor ikke? Jeg tror, at en del patruljer kunne have lyst til at blive »godsejere«, at have et sted, hvor de kan følge sig hjemme, hvor de kan have deres ting i fred, og hvor de kan samles til deres patruljemøder og ved andre lejligheder. Og det kan lade sig gøre for en forholdsvis billig pris. »Rom blev ikke bygget

på en dag,« siger ordsproget, og I bliver heller ikke færdige med indretningen foreløbig, hvis I begynder nu; men det er jo ingen skade til, at der også er noget arbejde for den næste generation i patruljen. En stor fordel ved at bygge et sådant hus er, at det skaber et mægtigt godt sammenhold i patruljen, og det vil vel alle patruljer gerne have? Det hus, der skal omtales her, er ganske vist bygget til et andet formål, men det er bygget af en skovmand med hjælp af et par spejdere i løbet af en uge, og så skulle en patrulje på 8 spejdere nok kunne bygge det.

Størrelsen afhænger af den fremtidige anvendelse. Jeg går ud fra en indvendig størrelse af 3×4 m. Det vil være tilpas for en patrulje.

Materialet. Der skal bruges ca. 45 granstammer med en tykkelse af ca. 15 cm i brysthøjde (pris ca. 3 kr. pr. stk). Hvis der findes en velvillig skovfoged eller -rider i nærheden, kan træet sikkert købes billigere, hvis patruljen selv må fælde det. Det bliver en spændende oplevelse mere! Men sørg for at få sagkyndig instruktion, da det ikke er helt ufarligt at optræde som skovhugger!

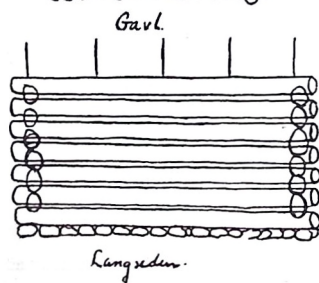
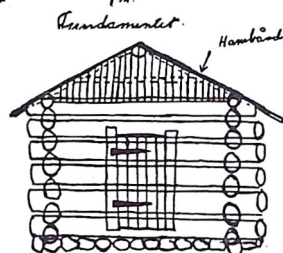
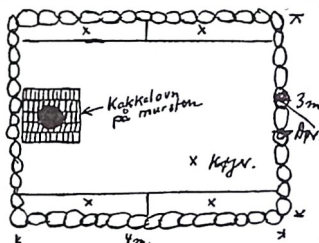
Beliggenhed. Det er praktisk, hvis man kan finde en egnet plads i nærheden af træernes vokseplads, da kørsel af materialer slu-

ger en del penge, hvis da ikke patruljen har en velynder med lastbil! At købe en grund er ikke til at tænke på, det bliver for dyrt; men der er sikkert, hvis I prøver alle muligheder, et eller andet sted, hvor I kan få lov at bygge jeres hus.

Arbejdsgangen. Når en passende grund er fundet, og tilladelse til benyttelse er givet, kan arbejdet begynde. Først afsættes husets grundflade med kridtsnor, spændt ud mellem fire små pæle. Dernæst graves en rende hele vejen langs

kridtsnoren, og her anbringes fundamentet, der kan være ret store sten, mursten, cementfundament, eller man kan til fundament anvende fire stykker lærketræ, der er den træsort, der er mest modstandsdygtig mod råddenskab; men kampsten er det mest holdbare. Dernæst anbringes ovenpå langsidernes fundament to 4,5 m lange stykker træ, og i disse hugges en fordybning på tværs for at danne et fast og solidt leje for gavlsidernes nederste stammer, der på de tilsvarende steder forsynes med en fordybning nedefra for at kunne ligge fast, og sådan fortsættes, indtil væggen på alle fire sider har nået den rigtige højde, ca. 1,75 m fra jordoverfladen. Da døren tænkes anbragt i gavlen, spiller væghøjden ikke så stor en rolle; den kan inden for visse grænser varieres af hensyn til materialet. Dog er det ikke hensigtsmæssigt at gå under 1,5 m. Hver enkelt sammenføjning i hjørnerne skal forsynes med et svært søm (6 tommer), inden den næste bjælke lægges på plads. Vinduer kan anbringes, hvor det findes passende, de er ikke angivet på tegningen. Når gavlvæggen er nået op i højde med den planlagte dørs overkant, saves døråbningen ud, den skal være så bred, at der bliver plads til et par lodrette stolper, der fungerer som dørkarm.

Til taget anvendes bedst brædder og tagpap. Hvis I af de 45 stammer udtager ca. 10 stykker på 4,5 m's længde og lader dem skære op til ¼ tomme brædder på et savværk, skulle der blive materiale nok til tag og dør; det yderste lag »skal-lernen«, bruges til lodret beklædning af gavltrekanter. Der skal bruges 5 spær, når huset bliver 4 m langt. Her er det nødvendigt at være meget omhyggeligt. Læg en del af tagbrædderne ud på jorden og tegn spærerne på dem, så at I kan være sikre på, at de allesammen bliver nøjagtig ens. Tværs over hver trekant, halvvejs nede, fæstes et såkaldt »hanebånd«, som kan holde spærerne på plads. Derefter hugges en fordybning i den øverste langsidesbjælke i hver side, hvor spærerne skal anbringes (se

BLIV VEN MED FUGLENE

Der er ofte nogen, der har spurgt mig, hvorledes det var muligt at overvinde vilde fugles frygt, så de f. eks. vil spise af ens hånd, og jeg er overbevist om, at det er et spørgsmål om tålmodighed mere end om personlig tiltrækning. Til tålmodighed hører at have god tid og tilstrækkelig interesse til at kunne vente, men selv om man er i besiddelse af disse ting, er mange menneskers bevægelser så lidet afdæmpede, at de aldrig kan gøre sig håb om at vinde fugles fortro- lighed.

tegningen), og når alle spærene er sat på plads og sømmet fast, kan tagbrædderne lægges på og søm- mes fast. På taget lægges tagpap.

Er huset så færdigt? Nej! Nu begynder det mest interessante arbej- de, indretningen. Men inden den kan begynde, er der endnu et væ- sentligt punkt. Det trækker uden tvivl ind gennem en masse revner! Disse kan tættes med mos og ler, og det skal gøres omhyggeligt: Ar- bejdet går forholdsvis hurtigt, hvis hver enkelt bjælke er flosset lidt af på over- og undersiden. Der er intel i vejen for at lade barken sid- de på stammerne. Den vil skalle af efter nogle års forløb, men ind- til det sker, kan man spare maling til huset.

Opvarmning. Om vinteren er det rart med lidt varme. Det kan skaf- fes ved en pejs, men det er dyrt, hvis der da ikke i tropen findes en murerlærling, der vil hjælpe jer. En kabysovn eller en gammel brændeovn kan klare problemet, selv om en pejs er nummer 1.

Hvis civilisationen ikke har slø- vet jeres iagttagelsesevne, har I sik- kert opdaget, at der endnu ikke er nævnt et gulv. Det kan selvfølgelig lægges af brædder, men det fordy-

Man må nødvendigvis gøre lang- somme, jævne bevægelser, et en- keit pludseligt ryk kan ødelægge, hvad det har kostet dage at nå — og det vil være meget vanskeligt at nå frem til det engang opnåede resultat igen.

Man kan begynde med at lade fuglene blive kendt med visse gen- stande. Jeg havde f. eks. en gam- mel, brun havehat, som jeg anbrag- te for enden af verandaen. Somme tider gik jeg ud og udstødte mit sædvanlige fløjt til fuglene, og jeg havde så anbragt noget særligt til- lokkende spiseligt i hattepuden.

Efter at fuglene havde fået til- lidd til hatten, var der kun et skridt til at få dem til at spise af min hånd. — Og der er altid den modige bogfinke, til at føre an!

En dag stillede jeg for morskab et fugleskræmsel op, gav det en gammel regnfrakke og en blød hat på, og anbragte det mageligt lænet op mod en bænk. Figuren havde en ulden handske på den ene hånd, og flere morgener i træ- kflydte jeg håndfladen med hampe- frø.

En skønne morgen tog jeg fugle- skræmslet væk og anbragte mig selv i stedet for, iført samme frak-

rer huset væsentligt. Hvorfor ikke lave et stampet lergulv, som man gjorde i gamle dage ude på landet.

Med hensyn til indretningen skal I lade fantasien få frie tøjler. Det hus, I kan bygge efter denne vej- ledning er nøjagtigt mage til dem, nybyggerne anvendte i Amerika, når de drog ud i vildniset for at skabe sig en eksistens der, og der kan laves en masse primitivt bo- have og udsmykning, der passer til huset; men det må komme efter- hånden. Det vigtigste er at få tag over hovedet i første omgang. Res- ten kommer i tidens løb.

Hvis I har fået lyst til at begyn- de som »nybyggere« efter denne be- skrivelse, skal I lægge en ordentlig plan, tegne en omhyggelig arbejds- tegning, undersøge priser på mate- riale og lægge hovederne i blød, for at I kan skaffe materialerne billigst muligt, og lav så en model af huset, f. eks. i forholdet 1:20. Så vil I nemlig gøre mange erfaringer, som vil komme jer til gode, når det rigtige arbejde skal udføres. Hvis patruljen ikke selv magter opga- ven, er der vel mulighed for, at troppen måske kunne tænke sig en weekendhytte til brug for patrul- jerne, og så kan I gøre en virkelig goodturn for jeres trop. |Ugle.

ke og hat og handske og med lidt fuglefrø i min fremstrakte hånd. Før jeg havde været der i to minuter, var bogfinkerne der og åd af min hånd!

Der kan gøres meget for at træk- ke fugle hen til et bestemt sted!

En mand så regelmæssigt en spætte på sin græsplæne og var me- get interesseret i at få den hen til sit vindue, hvor fodringskarrene hang. Derfor tog han en af behol- derne og anbragte den på græsplæ- nen, og næste morgen havde han den glæde at se spættten hakke i den. Så flyttede han den hver morgen et lille stykke hen mod vinduet, lige til den var tilbage på sin oprinde- lige plads.

Spættten fulgte med hele vejen, og nu er den en daglig gæst.

Det må tilføjes, at på rejsen tværs over græsplænen blev beholderen hængt i en lille gren, stukket ned i grønsværen, så den hele tiden var ca. 35 cm hævet fra jorden.

Vinteren, hvor det kan knibe med føde for fuglene, er netop tiden til at få dem på nærmere hold.

Prøv, hvor store resultater, du kan opnå nu i år!

Husk, det er også tiden nu for iagttagelse af fuglelivet, og du skal helst gøre det sammen med een, højst to kammerater. Selvom du ikke kender fuglene ved navn, så prøv at gå ind i en park, lund eller skov, øv dig i at gå fuldstændig lydløst eller stå helt stille, efter at du har kastet nogle fuglefrø fra dig. Så skal du se, at der bliver livligt omkring dig.

Brug så øjnene og læg mærke til hvor mange forskellige slags fugle du ser.

Når du kommer hjem, kan du beskrive dem og få at vide, hvad de hedder.

at en etnografisk lejr er en sjov ting og går og tænker på, om det nu vil klæve ham bedst at optræde som beduin til hest, indianer med fjer eller malai med bastkskørt.

Her ser du en distancetabel. Ved hjælp af den kan du udregne den sejlede distance, hvor mange knob du gør o.s.v. Skriv tabellen af til din logbog.

Nogle eksempler:

- 1) Du har sejlet 13 minutter og efter dine beregninger på søkortet sejlet 1.08 sømil. Hvor mange knob gør du nu? Find først tallet 13 i øverste talrække, søg i denne kolonne efter 1.08 og aflæs svaret i 1. kolonne: 5!
- 2) Du har sejlet i 20 minutter, båden gør 4 knob. Hvor lang er nu den tilbagelagte strækning?

Du finder først tallet 4 i første lodrette række, dernæst tallet 20 i den øverste vandrette række og aflæser tallet i tabellen: Det bliver 1.33 sømil.

- 3) Båden gør 2 knob. Den tilbagelagte strækning udgør 1.67 sømil. Hvor lang tid har du sejlet? Følg den vandrette talrække ud for 2, indtil du når tallet 1.67. Svaret er nu 50 minutter.

Distancetabel

Min. eller knob	Minutter eller knob																														Min. eller knob
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	30	40	50	60							
1	0,02	0,03	0,05	0,07	0,08	0,10	0,12	0,13	0,15	0,17	0,18	0,20	0,22	0,23	0,25	0,27	0,28	0,30	0,32	0,33	0,50	0,67	0,83	1,00							1
2	0,03	0,07	0,10	0,13	0,17	0,20	0,23	0,27	0,30	0,33	0,37	0,40	0,43	0,47	0,50	0,53	0,57	0,60	0,63	0,67	1,00	1,33	1,67	2,00							2
3	0,05	0,10	0,15	0,20	0,25	0,30	0,35	0,40	0,45	0,50	0,55	0,60	0,65	0,70	0,75	0,80	0,85	0,90	0,95	1,00	1,50	2,00	2,50	3,00							3
4	0,07	0,13	0,20	0,27	0,33	0,40	0,47	0,53	0,60	0,67	0,73	0,80	0,87	0,93	1,00	1,07	1,13	1,20	1,27	1,33	2,00	2,67	3,33	4,00							4
5	0,08	0,17	0,25	0,33	0,42	0,50	0,58	0,67	0,75	0,83	0,92	1,00	1,08	1,17	1,25	1,33	1,42	1,50	1,58	1,67	2,50	3,33	4,17	5,00							5

Først vil jeg takke for de breve, jeg har fået fra spejdere rundt om i korpset. Det er navnlig patruljeførere, der har fået luft for deres harme eller bragt gode ideer. Lad mig høre fra nogle flere patruljer i nær fremtid. I skal nok høre fra mig igen.

Dernæst vil jeg erindre dig om

konkurrencen om den bedste tekst til korpsejrsangen. Sidste frist er 1. januar.

Og endelig vil jeg ønske dig et godt nyt år! I 1951 vil MAGASINET bringe yderligere nyt om Grenålejren, såvel Torben som »Flyvende Pil« vil fortsætte deres rejser, Altmuligmanden vil fortsat bringe nyt, ligesom vi bibeholder »Korpset rundt«. (Vi skal vel også snart høre fra din trop eller patrulje?) og Æresiden (der må være mange flere, der kan optages på denne side). Derimod tager vi afsked med Patruljeførerens side. I stedet for har en patrulje givet mig lov til at kigge i deres dagbog. MAGASINET bringer uddrag af dens

oplevelser. Lejlighedsvis vil der fremkomme stof om duellighedstegnene, og en spejder i Jylland har lovet at give nye tips om sange, musik og andet sjov.

På ulvesiderne vil vi høre mere om Blå Bandes blandede begivenheder og Sporfinder vil skrive om duellighedstegnene.

God jul — næste nummer kommer traditionen tro den 1. februar.

Venlig spejderhilsen.

Erik C

Kender du patruljedyrene?

Nummerer de afbildede dyr fra nr. 1—15, begyndende fra oven til venstre. — Send den rigtige løsning til DDS, Fiolstræde 19, København K. mrk. »Patruljedyr«, inden d. 1. januar, og du deltager i lodtrækningen om 3 gode spejderbøger.

ADVENTSKRANSEN TAGER

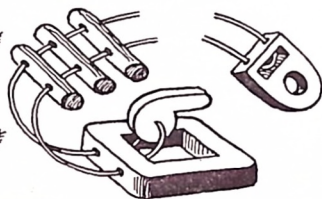
EN VANDSPAND SYS AF SEJLDUG; LAV SKABELONER I PAPIR. KLIP SEJLDUGEN EFTER DEM OG SY SÅ.

1.STK.

2.STK.

LAV ET BÆLTE EFTER MODELLEN AF SEJGT TRÆ OG LÆDERSNØRE.

Altmuligmanden

hjælper dig med julegaverne

MÅSKE NOK TID AT LAVE, MEN DEN ER IKKE VANSKELIG. HALM, BÅND,

GRANKVISTE, STÅLTRÅD, KRISTTORNBLADE OG LYS ER DE ENKLE MATERIALER.

EN PAPIRKNIV ER EN LILLE, ENKEL OG FIX IDE OG DEN ER LET AT LAVE.

KARTOFFELTRYK ER GODT TIL DEKORATION AF SERVIETTER

TEGN DEN HALV SÅ DET

ØNSKEDE FIGUR PÅ EN KARTOFFEL OG SKÆR ØVRIGE BORT.

BILLEDHUGGERARBEJDE I SÆBE ER BÅDE MORSOMT OG LET, MEN DU SKAL TÆNKE FØR DU SKÆRER.

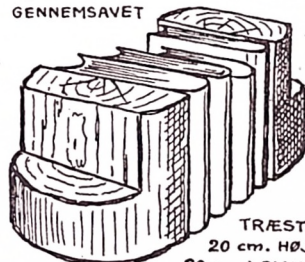
DET SKRAVEREDE

BORTSKÆRES.

OG BOGSTØTTER AF EN GENNEMSAVET

TRÆSTUB;
20 cm. HØJ OG
20 cm. I DIAMETER

50 2m.

„Sporfinder“ hjælper dig med

stjerneprøverne

Et af de svarere punkter til 2. stjerne kræver, at du er flink til

STEDKENDSKAB

Det betyder, at du skal være så godt kendt i den bydel, by eller egn, du bor i, at du klart og hurtigt kan hjælpe en fremmed, som spørger om vej eller beder om oplysninger.

For en ulv, som bor i København, gælder det, at han skal kende og kunne finde Hovedbanegården, Nørreport, Østerport og Slangstrup-

banen, desuden Amalienborg, Rådhuset, Christiansborg, Kongens Nytorv med Det kgl. Teater, Rundetårn, Langelinie, Tivoli og Zoologisk Have.

Han skal desuden vide besked med nærmeste læge, apotek, postkasse, posthus, brandalarm, cyklesmed, bager og købmand samt flokførerens bopæl.

Han skal også kende de sporvejs- og omnibuslinier, som er nærmest hans bopæl, og vide, hvor de går hen.

Endvidere skal han kende de seværdigheder, mindesmærker, statuer og lignende, som findes i det nærmeste nabolag.

En ulv i en provinsby skal kende og kunne finde jernbanestationen, posthuset, apoteket, sygehuset og eventuelt havnen. Han skal vide besked med nærmeste læge, cykle-

smed, bager og købmand, og han skal kende hovedvejene ud af byen og vide, hvor de fører hen. Endelig skal han kende byens seværdigheder og nogle af dem, der findes i den nærmeste omegn, f. eks. ruiner, herregårde, kirker og udsigtspunkter.

En ulv, som bor i en mindre by, må desuden vide besked med, hvor langt der er til den nærmeste større by, og hvor længe rutebil eller tog er om at bringe een dertil.

I må naturligvis meget gerne finde ud af endnu flere ting, som kan have interesse for folk, som besøger jeres by, for det skulle jo gerne være således, at folk var klar over, at de fik hurtige, klare og rigtige oplysninger, når de henvendte sig til en ulv.

Bliv snart flink til stedkendskab således, at du også på dette punkt kan vise, at du er en hjælpsom ulv.

God jagt.
Sporfinder.

ALLE TOLV

Denne gang har vi to raske ulve, der har taget alle tolv duellighedstegn, nemlig:

BF Knud Jørgen Rasmussen, Svend Grates flok, Greve Strand.

BF Per Hansen Rimmén (Mike) 2. Alborghus flok.

Har I tænkt på julegood-turn?

I december plejer vi at have noget der kaldes jule-good-turn, d. v. s. at vi på en eller anden måde prøver at glæde nogle andre børn op mod jul. Vi vil i år som sidste år lave billedbøger til sønderjydske børnehjem. Sidste år var de

meget glade for dem og ville gerne have flere. Derfor må vi allerede nu i gang med at samle billeder (forsidebilleder fra illustrerede blade m. m. endelig store, kulørte billeder uden tekst).

Furesø flok.

Kan du spise et æble i et fad vand?

Det skulle alle ulve fornylig ved et stort ulvebyløb i Odense, hvor der var mange spændende og morsomme opgaver.

Her ser du en af ulvene prøve den vanskelige kunst!

Er du kuldskær?

Snart nærmer den kolde tid sig, da de isende vinde atter farer hen over sletterne, og det kolde hvide tæppe breder sig overalt.

Baloo har i denne tid travlt med at æde sig tyk og fed. Han labber honning i sig fra de vilde biers huler, og fisker smækfede laks i bæken. Inden længe går han til sin vinterbolig, og ingen vil få ham at se, før solen atter bliver herre. Alle dyr flygter for den tid, der kommer; musene graver sig dybere gange, grævlingen følger baloo, og alle fuglene samler sig i flokke og flyver mod varmere egne. Men vi ulve giver ikke op overfor mørkets magter. Hele den varme tid, har vi samlet kræfter. Vi har besøgt nye jagtdistrikter og truffet nye fæller. Meget har vi kæmpet, og mange sår har vi fået. Vi vil ikke sætte os hen og slikke dem, nej,

Sidst blev bandeføreren Egners cykle stjålet og fundet af Blå Bande ved en mystisk hule ude i skoven. »Blå« besluttede at undersøge hulen den kommende søndag, når de var på floktur.

II. Da »Blå« optrådte som detektiver. Kirkeuret slog det sidste døgnende slag. Klokkeren var 9. 17 ulveunger trådte an på linie. De seks fra »Blå« havde meget svært ved at samle sig om andet end det, der stod dem i hovedet, nemlig den mystiske tyvehule ude i skoven. Til alt held skulle banderne ud enkeltvis på »opdagelsesrejser«. »Blå« skulle nok opdage noget i dag, som ingen andre ville finde. De regnede med mange points i den løbende bandekonkurrence.

Ikke så snart blev de sendt af sted, før det gik i galop mod hulen. Flokføreren så hovedrystende efter dem og sagde ved sig selv: »De Blå, de Blå, de er snart for store til at være ulve, de har altid noget mystisk for!«

»Blå« nærmede sig hulen, så sagtmede de farten, først listede de forsigtigt i skjul af kratkoven, de sidste 50 meter mavede de sig fra hver sin kant hen imod hulens indgang, medens en af dem klatrede op i et træ for at holde udgik. Turde man driste sig ind i hulen? Situationen var langtfra hyggelig og farefri. Egnern var klar over situationens alvor; hviskende fik han banden til at ligge musestille, skjult af blade og grene. I virkeligheden fortrød Egnern, at han ikke allerede i går, da de fandt cyklen, havde meddelt tyveriet til politiet. Da giver det et glisp i banden. Fra hulen lyder en sprukken stemme, der i en fæl tone udbrøder: »Følge usling og forræder, fik du, hvad du fortjente, lod jeg dig trampe i stykker af 18 vilde heste, — men jeg vil nøjes med at gennemføre den klump i

dig, som hos andre kaldes hjertet, med denne rustne brødkniv!« Blodet isede i ulveungeres årer. Mus, bandens yngste mand, gav sig til at græde. Efter truslen fulgte en kort pause, som yderligere forværrede situationen. Pludselig lød fra hulens indre en vild og gurgende latter efterfulgt af et brøl, så blev alt stille.

Egnern samlede alt det ulvemod, han havde, og begyndte, efterfulgt af Baloo og Spurv, at krybe ind i hulen for at hjælpe den uheldige nødstedte. De 3 andre ulve blev uden for som reserve og vagter. Da Egnern havde kravlet et stykke, kom han til en udvidelse af gangen, hvor et stykke sækkelærred var ophængt som gardin, og bag hvilket en petroleumslampe blafrede og osede. En stemme lød atter, jamrende og klagende: »Nåde, nåde, tænk på min kone og vore 7 sultne børn!« Det eneste svar var et ildevarslende: »Hale!

Da skete noget mærkeligt. En almindelig drengestemme siger pludselig: »Tak, gutter, dersom I nu lærer jeres roller godt, så bliver dette drama den store succes til trofasten i januar. Og så er vi enige om, at denne hule er Falkepatrulijs hemmelighed. Skal vi så hurtigt tage ud på skat-jagten!«

Egnern var helt rolig nu. Det var altså Falkene, som indvovede et drama til trofasten, og det var altså en falk, der dagen i forvejen havde lånt Egners cykle nede ved trophuset for ikke at komme for sent til prøven i hulen.

Nu gjaldt det om ikke at gøre sig til grin. stille og roligt listede 3 slukrede ulveunger sig baglæns ud af den slet ikke mystiske hule.

»Blå« var slet ikke oplagt til at finde dyremærkede grankogler den dag, så bandekonkurrencen tabte de med glans, det var ikke særlig morsomt for dem at se, at »Gul« gik af med sejren.

Den eneste trøst, Egnern havde den dag, var, at der om eftermiddagen kom en meget sagtmodig spejder fra Falkene ned til ham og fortalte, at han om lørdagen havde lånt Egners cykle, og nu var han bange for, at den virkelig var stjålet. Da det jo var Egnern selv, der havde taget den tilbage fra spejderen, var det en meget behagelig situation for Egnern at være den overlegne. Noget en gammel ulv sjældent har lejlighed til over for en lille, vigtig spejder. Spejderen var meget lettet over ikke at skulle erstatte Egners cyklen, men forstod løvrigt ikke et ord af sagen.

Historien om den mystiske tyvehule i skoven kom aldrig frem i byen. 6 skuffede ulve fra »Blå« taler aldrig mere om den, men de er fast besluttede på i juleferien at opleve et rigtigt eventyr. Hele banden er nemlig inviteret 8 dage ud til Mus's onkel, godsejer Bang, for at holde juleferie på »Kvæsing«, en gammel herregård med et spøgelsesværelse.

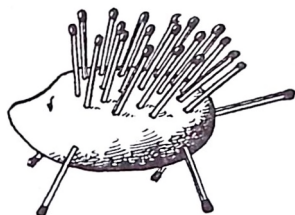
Peter Tini.

(Næste gang: »De seks fra Blå« afslører et spøgelse på godset »Kvæsing«).

Lav selv din JULEKALENDER

Det er meget morsommere at lave din egen »julekalender« end bare at købe en — det kan jo alle.

Her er et par eksempler:

Julegrisen.

Du finder en stor kartoffel. Søg blot i kassen, indtil du finder en, der minder om en gris. Giv den fire tændstikker, en hale og sæt 19 tændstikker fast i ryggen. (Den ligner næsten et pindsvin nu!) Hver dag fra og med 1. december tager du nu en tændstik væk, og juleaften har du kun kartoffelen tilbage!

Julestigen.

Lav af pap — eller hvis du er meget dygtig — af træ en lille stige med 24 trin. Lav dernæst af ståltråd, uldgarn, papir eller hvad

du kan finde, en lille julenisse og lad ham kravle et trin op hver dag i december. Juleaften når han toppen. God jul.

vi maser på, så at det, der kommer, ikke skal skræmme os. Vore pelse er blevet tykkere og vore ben stærke. Selv når kulden klinger stærkest under klørerne, og vi får frostnåle i pelsen, samles vi som altid til møderne ved rådsclippen. Ingen skal kunne sige, at vor stamme er mørkerød. Lad os derfor møde fuldtallig op, hvergang Akela kalder, og vi vil få mangel god jagt sammen.

Geb, Geb, Geb.

Tot.

Kender du DANNYS FLOK

Ellers kan du læse om Dannels og flokkens spændende oplevelser i »Dannels Flok« eller »Dannels Eventyr«.

Hver bog koster kr. 3,85. Begge Bøger kr. 5,85.

Fås på depoterne.

KORPSET RUNDT

MÅNEDENS VERS

Der er en ting i verden,
der aldrig vendes til lede:
det, at glæde en anden —
det er den reneeste glæde.

Der er en sorg i verden,
som ingen tåre kan lette:
den, at det var for sent,
da du skønnede dette.

Arnulf Øverland.

TIL FINLAND

Tirsdag den 25. juli rejste 10 spejdere fra 2. Valdemar Sejrs trop til Finland. Vi skulle ligge i lejr ved den lille flække Partaharju ved Salvonon sø 400 km nord for Helsinki. Vi rejste med tog til Stockholm, og tilbragte en halv dag med at bese byen, dens baner og seværdigheder. Ud på eftermiddagen sejlede vi fra Sverige med kurs mod Turku, Finlands gamle hovedstad. Torsdag morgen gjorde vi vor entré i bemeldte gamle stad, hvorfra vi nåede Helsinki efter 5 timers kørsel. I Helsinki blev vi indkvarteret i KFUMs sommervilla. Her prøvede vi for første gang finsk dampbad, »sauna«. Lørdag morgen stod vi ved det længe ventede mål, Partahaju, hvorfra der var 1½ km til lejren.

I lejrens centrum var der bygget en samling blokhus populært kaldet »Fort William«. Her var der proviantudlevering, depot, oplysningskontor med telefoncentral samt forlægningsstue til den faste stok. Paradepladsen lå 100 m herfra og bag ved denne lå Ravintola (et traktørsted). Her serveredes riisipuro og mannappuro, (finerne kaldte det saftvand). Englænderne var allerede ankommet, og dem blev vi fine venner med lige med det samme.

En aften var der udflugt til Piek-samäkii, hvor vi besøgte et bibeltrykkeri og en stor mølle. En anden dag var vi ude for at se en forstmands-skole. Onsdag og torsdag havde vi den store internationale hike. Vi (>Messingjens« og »Ferd'nand« er lig undertegnede) dumpede ned i hugormereder, lavede sejldugsbåd og svømmede over Salvonon, kæmpede os gennem jungleagtig vege-

tation, byggede bro over en riven-de elv, og vi var dødtrette, da vi om aftenen byggede en primitiv hytte og gik til ro ved 24-tiden. Vi måtte tage alt det træ, vi ville i skoven, der var ikke noget med at spørge en skovfoged om tilladelse til at fælde et par grantræer!

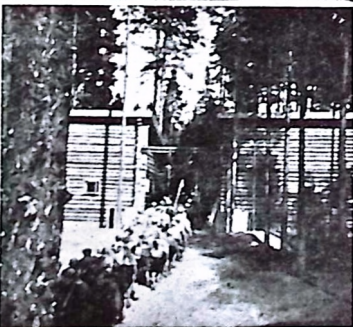
Dagene gik kun alt for hurtigt deroppe. Inden vi fik set os om, stod vi igen på paradepladsen og så med sorg og rørelse, at flagene blev strøget. Mandag var hjemrejsens dag. Da lejrens strålende midt-punkt, ravintolaen blev sløffet, var vi alle klar over, at lejren virkelig var forbi — uigenkaldelig. Hjem-rejsen forløb planmæssigt. Da vi atter stod på Ringsted banegård, efter at have været borte fra de hjemlige kødgryder i hele 16 dage, var der vist ikke en, der ikke fældede en stille vemodig tåre ved tanken om, at eventyret var forbi for denne gang. Strix og Mørk.

Om at hjælpe andre!

I »KRUDTHORNET«, der er tropstidning for Frederiksborg trop, skriver TF følgende kloge ord:

»Far, skal man kun være gode mod hinanden, når det er jul?« hørte jeg forleden en lille dreng spørge sin far. Han var åbenbart blevet klar over det mærkelige i, at folk koncentrerer deres godgørenhed på denne ene tid af året. Mange mennesker, som ellers ikke tænker ret meget på deres medmenesker, bliver tit bevægede, når julen nærmer sig, og giver en skilling til den fattige mand under dæmpet akkompagnement af kirkeklokker og kanebjelder. — Jamen, er det da ikke godt, at man ihvert fald en gang om året tænker på andre? Det er da netop i den kolde tid, at der trænges mest. — Javist, men der er også brug for vor hjælp på alle andre tider, og skulle hjælpsomheden ikke være en del af vort liv, en egenskab, der ikke er afhængig af kalenderen?

Som spejdere sætter vi hjælpsomheden højt blandt de menneskelige dyder. Lad os i det kommende år prøve endnu mere at leve derefter, således at I ikke føler hjælpsomheden som en kedelig pligt, men som en gave, I er i stand til at yde, og som gør, at I kan se hver ny dag i møde med fred i sinde.

1. KL. SPEJDERE

2. Silkeborg trop:
PF Arne Petersen.

6. Godthåb trop:
SK Ole Ross.
PF Finn Andreasen.

Holger Danske trop:
Sk. Jes. Brinch.
Sk. Ole Brnjs.

2. Godthåb trop:
PA Bjørn Nielsen.

5. Odense trop —
Set. Georgstrøm:
PA Jens Krogsgård.

1. Nyboder trop:
PF Carl Anders Bryld.

1. Gjentofte trop:
PF Mogens Clausen.

Irokeserstammen:
PF Ali Johannsen.

VÆBLERE

2. Silkeborg trop:
PF Arne Petersen.

2. Godthåb trop:
PPA Bjørn Nielsen.
PA Finn Kierkebæk.
Lejf Lejfer.
Per Jantzen.
Jens Ange Leth.

Irokeserstammen:
PF Ali Johannsen.
PA Johnny Johannsen.

5. Aarhus trop:
PF Helge Georg Jensen.
PA Tage Petersen.

Tonkawa stammen, Næstved:
PA Søren Therkelsen.
PF Jens Schrøder.

1. Nyboder trop:
PA Ole Lassen.

RIDDERE

Holger Danske trop:
Sk. Jes Brinch.
SK Ole Brnjs.

2. Godthåb trop:
PF Ulf Richard Olsen.

5. Aarhus trop:
Skm. Ole Fanger.
PF Niels Jørgen Sørensen.

Falkonerspejderne:
Ole Rask.
Niels Klem.
Torben Mondorf.

AVANDRINGER

60 km.
1. Frederiksberg trop:
Karl Faurbo.
Sven-Erik Netterstrøm.
Kay Nørby.

100 km.
1. Frederiksberg trop:
John Blemholt.
Søren Holm.
Erik Scherfig.

Falkoner spejderne:
Jørgen Rønsholdt Jensen.
Niels Klem.

3. KL. BOR

5. Aarhus trop:
Skm. Ole Fanger.

Nødråb.

»Efter at min telefon i den sidste tid formelig har stået på et ben og skreget, kan jeg meddele, at der kun må ringes til mig i ganske særlige tilfælde, såsom større ulykker og ildsls.«

Fra »Brænderøg«.

Patruljefødselsdag.

Panterpatruljen i Leotroppen fejrede den 23. sept. sin 2 års fødselsdag og inviterede i den anledning gæster fra andre patruljer til en fornøjelig aften. »Panterne havde i det store og hele stor ære og glæde af arrangementet« skriver en gæst.

Leopardmænd.

Aby Hasle trop og 9. Århus trop har holdt et fælles natløb, hvor det gjaldt om at fange nogle grusomme leopardmænd.

Der gik i nattens løb rygter om, at 2 af spejderne var blevet slagtet af de vilde — men de dukkede dog lykkelige op ved dagry.

Uglepatruljen.

i 1. Lillerød trop udfordrede forleden Mohikanerne i Birketroppen til en dyst ved at snige sig hen til deres hytte og under »høje hyle« at plante et spyd med en skrap udfordring. Kampen fik et spændende forløb og endte med en sejr til ugleerne.

Hvem kan bedre?

Patruljerne i 1. Absalon trop har en meget fin mødeprocent.

Se blot:

Skovmændene	100
Glenterne	98
Viberne	96
Ørne	95
Leoparderne	88,6
Panterne	88

Frugt er godt.

Godthåb Division var den 15. okt. ude at indsamle frugt til Danske Kvinders Samfundstjeneste. Madpakke var nødvendig!!

Der er mange måder at træne på til Grenålejren.

Jamborette — lille?

5. Odense trop har inviteret alle de troppe, den er særlig gode venner med til lejrsmaling i 1952. Det gælder 2. Royal Eltham trop, London, 20. Oslo trop, Chr. den 2.s trop, Nyborg, 1. Fåborg trop og Skipper Mogensens trop i Fåborg.

Penge til patruljekassen.

Flere af spejderne i Espergærde trop deltog i år i bærplukning på et nærliggende gods og tjente trods dårligt vejr en net skilling.

Hvordan tjener din patrulje sine penge?

Vibepatruljen i Chr. d. 2. trop i Nyborg

har indviet sin patruljelov ved en særlig højtidelighed »Vi Viber lovede, at vi ville spytte i næverne og rigtig tage fat« skriver PF i »Teltlytten«.

Flokmøde på badeanstalten.

7. Århus flok holdt en gang i oktober flokmøde på Århus badeanstalt.

Jubilæum.

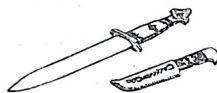
Den 7. januar fejrer Odins trop, (7. Odense) sit 25. års jubilæum.

Ved to hvad OTPITODRAK betyder?

Patruljerne i 12. Århus trop hedder MARS, JUPITER og SATURN, tropsbladet UNIVERSET, tropslokalet OTPITODRAK.

DEPOTET HAR DET!

Køb julegaver til hele familien på Depotet

Papirkniv i ben med dekoration 14.00
Frugtkniv i skindetui 5.85

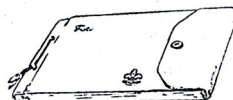
Gæstebøger eller dagbøger, meget smukke i
pluviusin ell. skind 14.50, 19.50, 24.50.
Bogbind 12.50.

Papirkniv af ben, smukt dekore-
ret i flere farver. Kan bruges
som bogmærke 5.00.
Bogmærke som tegning 3.75

Etui til fyldepen og pencil 3.75

Fotoalbum med emblem 4.50
Fotoalbum alm. m. emblem
fra 0.50—7.50

Tændstiketui, lyst skind med
flettet kant, alm. størrelse 3.85
stor størrelse 8.50

Torklæderinge 1.85

Bogmærke i lyst skind 1.85

Standerhoved 1.85

Fotoalbum i lommeformat 3.00

Sygrejer i pluviusin 4.50

Kam i lyst skindetui 1.85—2.25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen
„Troldehøj“ Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ravnig,
Søgade 3, Søre.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526
Eksp. Kl. 9—17½, Fredag 9—19 Lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Folstræde 19, København K., Telefon
PALÆ 5711 . Kontortid Kl. 8—16, Lør-
dag Kl. 8—12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret